

Parikanniemen

KONTTI

1 / 2017

Kuva: Sanna Krook / Kirkon kuvapankki

Uskon ja kasteen suhde

Voiko lapsi uskoa?

Pääkirjoitus, sivu 3

Sammeli Juntunen
**Mitä uskominen
on?**

Sivut 4-5

Teija Tuukkanen
**Virsi - jokaisen
oikeus laulaa**

Sivut 6-7

Matleena Pinola
**Kutsumuspolku
avautuu**

Sivut 8-9

Teatteriohjaajat Arto Myllärinen ja Jouni Laine saivat Kirkon kulttuuripalkinnon

Kirkon kulttuuripalkinto 2016 myönnettiin teatteriohjaajille **Arto Mylläriselle** ja **Jouni Laineelle**.

Myllärinen on kiertänyt vuosien ajan ympäri Suomea ohjaajan ja käsikirjoittajan ominaisuudessa. Hän on ohjannut positiivisella ja innostavalla otteella lukuisia juhlanäytelmiä, musikaaleja ja kirkkodraamoja kannustaen samalla seurakuntalaisia draaman pariin. Myllärinen on toiminnallaan vaikuttanut laajasti yhteiskunnassa, kirkossa, seurakunnissa, hengellisissä liikkeissä ja oppilaitoksissa.

Jouni Laine on vuodesta 2000 toiminut Hyvinkään seurakunnassa kirkkoteatterityön pioneerina ja kehittäjänä. Kirkkovuotta on hänen ohjauksessaan toteutettu draaman keinoin. Joulun- ja pääsiäisnäytelmät ovat täyttäneet kirkon vuosi toisensa jälkeen. Laine on myös kirkollisen kesäteatterin uranuurtaja.

Molemmat ovat ohjanneet näytelmiä myös uukuniemeläisyydestä niin Hyvinkäällä kuin Oronmyllylläkin.

Arkkipiispa **Kari Mäkinen** jakoi palkinnon 24.1.2017 Helsingissä.

Teuvo V. Riikoselta kaksi kirjaa keväällä

Kirjailija Teuvo V. Riikonen julkaisee keväällä 2017 kaksi kirjaa.

Uukuniemeläisiä ukkoja ja eukkoja

kertoo 25 tarinaa ihmisistä uukuniemeläisen liikkeen ja Parikanniemen takana.

Hinta 30 €. Kustantaja: Parikanniemen Ystävät ry. Lisätietoja

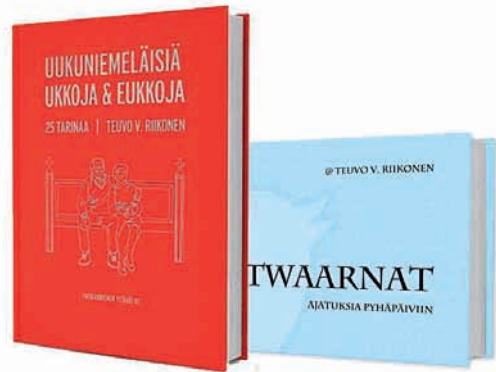
www.parikanniemi.fi

Twaarnat - Ajatuksia Pyhäpäiviin

sisältää lyhyitä kolmen kirkkovuoden tekstejä pyhäpäiviin.

Suosittuja ja paljon luettuja tekstejä on julkaistu sosiaalisessa mediassa twitterissä ja Facebookissa.

Hinta 18 €. Lisätietoja: www.vaylakirjat.fi

PARIKANNIEMISÄÄTIÖN LEHTI

Päätoimittaja

Teuvo V. Riikonen

Kustantaja

Parikanniemen Ystävät ry
Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä

ISSN 2323-7465 (painettu)

Toimitus

Petri Tiusanen,
Markku Liukkonen

Avustajat

Risto Teittinen, Sami Siponen,
Jouko Jyrkämä

ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Taitto

Thorleif Johansson
Nettisivut: www.parikanniemi.fi

Painopaikka

Teroprint Oy, Mikkeli

Voiko lapsi uskoa?

Julkisuudessa käydään keskustelua, voiko lapsi uskoa? Onko lapsen usko oikeaa? Samanaikaisesti väitetään, että ”jokainen tulee omalla uskollaan autuaaksi.” Jos jokaisen täytyy itse uskoa eikä vieras usko voi auttaa, mikä on oikea usko?

Raamatussa puhutaan uskosta ja kasteesta ja niiden suhteesta. Kasteessa ihminen liitetään Jeesukseen. Ihminen pääsee osalliseksi Jumalan armosta. Lähetyskäsikysyissä kehoitetaan kastamaan kaikki kansat. Kaikkiin kansoihin kuuluvat myös lapset. Kasteessa ihminen saa kaiken, mitä tarvitsee elääkseen Jumalan lapsena ja päästäkseen taivaaseen. Mutta entä pieni lapsi, joka kastetaan? Ymmärtääkö hän mitä siinä tapahtuu? Uskoko pieni lapsi?

Usko Jeesukseen tarkoittaa, että Pyhä Henki asuu ihmisessä ja synnyttää luottamuksen Jumalaan. Tämän kaiken lapsi saa kasteessa.

Martti Lutherin mukaan oikea lähtökohta on se, ”ettei kukaan tule autuaaksi toisten uskolla eikä vanhurskaudella, vaan omallansa” ja ”Pikkulapset kasteetaan ilman omaa uskoa kirkon uskoon, jonka kummit tunnustavat kasteen yhteydessä. Sen jälkeen kasteessa pikkulapselle annetaan kasteen voimasta ja vaikutuksesta synnit anteeksi ja häneen vuodatetaan oma usko ja armo.”

Vaikka kasteessa jokainen saa pelastuksen ja uskon, sen voi hylätä. Siksi tarvitaan jatkuvaa opetusta. Pelastukseen tarvitaan kaste ja usko. Kaste on jokaiselle muistutus Jumalan armosta. Se on myös paluukutsu. Kuulut Jumalalle. Paikkasi on Jumalan lasten joukossa. Isä odottaa lastaan takaisin. Palaa takaisin siihen armoon ja uskoon, jonka jo kasteessa sait. Sinä saat uskoa.

Teuvo V. Riikonen

Lapset ja digitaalinen media

Markus Kartano, verkkopastori

Leikit ja pelit ovat aina kiinnostaneet lapsia ja digitaalisen tekniikan kehittyminen ja halventuminen on siirtänyt tekemistä yhä enemmän verkkoon. Pelaaminen on myös yhä sosiaalisempaa, kun verkon kautta voi pelata yhdessä kaverien kanssa. Lapset myös yhä enemmän tekevät sisältöä nettiin pelivideoiden muodossa.

Helppoja mahdollisuuksia omien sisältöjen tekemiseen on nykyään valtavasti.

Peliympäristöt ja omien sisältöjen tekeminen voi tuottaa myös hyvän oppimiskokemuksen, mitä voitaisiin

hyödyntää kristillisessä kasvatustyössä paljon enemmän.

Oma kokemukseni *Lastenkirkon Fisucraftin* ja muiden pelimaailmojen myötä on yhä vahvempana se, että lapsi tarvitsee myös aikuisten läsnäoloa leikkiessään näissä ympäristöissä.

Lapsi voi kokea pelimaailman hyvin samalla tapaa kuin oikeatkin pihaleikit. Siellä voi kokea iloa ja onnistumista, mutta myös pettymystä, jos joku toinen pelaaja rikkoo sääntöjä tai lapsi kokee ettei ei tule ymmärretyksi tai yli päättään nähdyksi.

Meidän aikuisten kannattaisikin olla enemmän yhdessä lasten kanssa myös digitaalisissa ympäristöissä, kannustaa ja tukea heitä siellä sekä opettaa esimerkiksi medialukutaitoa.

Digitaalinen ympäristö on myös mukava yhteisen tekemisen paikka, jossa lapsi voi myös opettaa vanhemmalle uusia asioita!

Lisätietoa

www.fisucraft.fi ja verkkopappi Markus Kartano yhtenä sen tekijöistä paljittiin 25.1.2017 Vuoden 2016 kristillisenä mediatekona (**www.kml.fi**)

Kun järki ja tunne eivät aina puolla Mitä uskominen on?

Raamattuopetus

Kun luumme evankeliumeita, niin niiden perusteella vaikuttaa siltä, että Jeesus piti ja edelleen pitää häneen uskomista äärimmäisen tärkeänä asiana.

Jos Jeesus evankeliumeissa ihmisiä jostain asiasta kehuu, niin se on häneen uskominen. Toisaalta, mistään muusta hän ei ihmisiä nuhtele niin paljoa kuin siitä, että he eivät häneen usko.

Myös apostoli Paavalin mukaan usko on täysin olennaista. Ihmisestä ei voi tulla vanhurskasta eli Jumalalle kelpavaa muuten, kuin uskomalla Jeesukseen.

Mitä sitten on se usko, jolla Jeesukseen uskotaan?

Teologiassa on aivan oikein erotettu kolme uskon osa-aluetta. Ne ovat tieto (*notitia*), luottamus (*fiducia*) ja myöntyminen (*assensus*).

Uskossa oleva tietopuoli tarkoittaa sitä, että uskovalla on tietoa siitä, mihin uskotaan: että Jumala on olemassa, että hän rakastaa oikeutta ja vihaa vääryyttä, että Jeesus syntyi, eli, opetti, ristiinnaulittiin, kuoli, haudattiin ja nousi kuolleista. Ja että tässä kaikessa Jeesus on sovittanut minut Jumalan kanssa.

Tätä tietoa opetetaan Raamatussa ja katekismuksessa ja rippikoulussa. Ja tietysti sitä on virsissä ja jumalanpalveluksen liturgiassa ja hengellisissä kirjoissa.

Uskossa oleva luottamuspuoli tarkoittaa sitä, että ihminen asettaa luottamuksensa uskon kohteen varaan. Hän ei enää yritä itse kelvata Jumalalle oman kelvollisuutensa varassa. Hän asettaa toivonsa siihen, että Jeesus on tehnyt hänen puolestaan kaiken. Hän ikään kuin hengessään heittäytyy Jeesuksen varaan, niiden

asioitten varaan, jotka uskon tietopuoli on kertonut olennaisiksi.

Uskossa oleva myöntymispuoli tarkoittaa sitä, että uskova myöntyy mielessään, että se on totta, mitä Jumala hänelle lupaa. Eli siis se, että Jeesus on tehnyt minusta Jumalan edessä vanhurskaan eli Jumalalle kelpavaan, antamansa ristin uhrin ja ylösnousemuksensa kautta.

Järki ja tunne eivät aina puolla uskomista

Tätä myöntymispuolta tarvitaan siksi, että ihmisen järki ja tunne eivät läheskään aina puolla uskomista.

Ei se ole järjellä käsitettävissä, että jonkun 2000 vuotta sitten eläneen juutalaisen miehen kohtalo voisi vaikuttaa noin radikaalisti minun jumalasuhteeni. Samaten tunteetkaan eivät puolla uskomista läheskään

Se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta.

Room 3:22

aina. Ei siitä heti synny mitään autuaallista rauhaa, kun vaan alkaa luottaa. Ei suinkaan.

Siksi tarvitaan tuota myöntymistä. Se tarkoittaa sitä, että uskova myöntyy siihen, että asia on niin kuin Jumalan armon sana minulle sanoo.

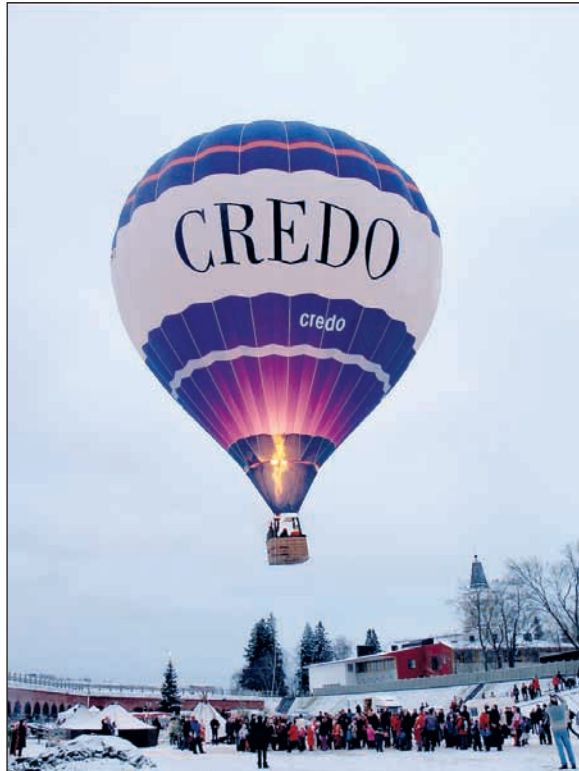
Siitäkin huolimatta, että järkeni ja tunteeni sanovat toista, minä myönnyn siihen, että asia on kuitenkin niin kuin Jumalan sanassa luvataan.

Näin Raamattu minulle lupaa, näin täällä lukee: "se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta." Se koskee minuakin, ihan riippumatta siitä, mitä tunteeni sanovat sitä vastaan.

Itse joudun harjoittamaan tällaista uskon myöntymistä Jumalan sanan lupauksiin hyvin usein.

Olennaista ei ole uskon määrä

Joku viisas ja kokenut kristitty on kirjoittanut, että kristityn usko on kaikkein vahvin silloin, kun se on niin heikko, että ihmisen on koko ajan "roikuttava" Jumalan sanan lupauksissa. Että on koko ajan muistutettava mieleen, että näin Jumala on minulle Raamatun tekstissä luvannut.

CREDO on suomen kielellä uskontunnustus.

Uskon sen, koska Raamatussa niin lukee. En välitä siitä, mitä oma epäuskoinen sydämeni sanoo. Ei, vaan katson mitä Raamattu sanoo: "se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta." Siksi se koskee minuakin.

Näin usko toimii, ainakin silloin kun se joutuu olemaan ilman lisäherkkuja, tunteita.

Olennaista ei ole uskon määrä, vaan se, että näillä kolmella

uskon aspektilla tartutaan kiinni oikeaan uskon kohteeseen. Se on Jeesus Kristus, Jumalan ja neitsyt Marian Poika, joka on meidän puolestamme ristinnaulittu, kuollut ja herätetty kuolleista. Hänen varaansa luotetaan, koko painolla, kaikkien syntienikin painolla.

Hänen sanansa lupaukseen myönnytään ja siitä pidetään kiinni, riippumatta siitä, mitä oma järki ja omat tunteet sanovat.

Tiedonjakoa ja hartauselämää

Virsi – jokaisen oikeus laulaa

Asiantuntija

Teija Tuukkanen
Musiikin asiantuntija
Kirkkohallitus
Kirkon jumalanpalvelus ja
yhteiskunta

Näin reformaation merkkivuonna on hyvä palauttaa mieliin, mikä kaikki sai alkunsa kirkossamme nimenomaan Martti Lutherin vaikutuksesta.

Kansankielinen virsilaulu on yksi leimallisimmista asioista kirkossamme. Vaikka Lutherin tarkoitus ei alun perin ollut syrjäyttää perinteistä kirkkomusiikkia, laittoi hän, tuodessaan saksalaiseen messuunsa vuonna 1526 mukaan saksankielisiä virsiä, alulle kehityksen joka on elävä edelleenkin. On vaikea kuvitella seurakunnallista tilaisuutta, jossa ei laulettaisi ainuttakaan virttä tai hengellistä laulua.

Alkuvaiheessaan virsi oli ennen muuta opetusväline. Se oli oiva tapa opettaa kansalle kristinuskon keskeinen sisältö, virressä asiat saattoi oppia runomitassa huomattavasti helpommin kuin oppilauseita ulkoa opettelemalla.

Pietismin myötä virsien painopiste kääntyi kohti kristityn sisäistä elämää ja henkilökohtaista hartaudenharjoitusta.

Nykyään virsi on yhdistelmä näitä kumpaakin: erityisesti kirkollisten toimitusten virret tarjoavat tietoa kristinuskon ytimeistä mutta suuri osa virsistä on myös veisaajan oman henkilökohtaisen rukouksen ja uskonelämän sanoittamista.

Virsikirjaa on uudistettu aikojen kuluessa monta kertaa, ensimmäinen suomenkielinen virsikirja oli vuonna 1583 ilmestynyt **Jaakko Finnon** kokoama ja viimeisin lisäys ketjussa on kirkolliskokouksen marraskuussa 2015 hyväksymä *Lisävihko vuoden 1986 virsikirjaan*.

Suomalaisten virsikirjojen materiaali on aina ollut kansainvälistä, meillä on ollut paljon muista kielistä käännettyjä virsitekstejä ja muista maista tulleita virsimelodioita kirjassamme, mutta uusi Lisävihko liittää meidät entistä selkeämmin myös musiikin kautta osaksi maailmanlaajuista kristikuntaa. Ensimmäistä kertaa virsikirjas-

samme on mukana virsitekstejä muilla kielillä kuin suomeksi ja sävelmiä kaikilta maailman eri kolkilta.

Viime keväänä ilmestynyt Virsikirjan lisävihko on väline jolla voimme oppia uutta virrestä. Se on mahdollisuus kokeilla ja etsiä rajoja. Sen kautta voimme pohtia ja tutkia, mikä on virren merkitys kirkossamme, mikä virsi on, mitä se voi olla ja mitä se ole.

Kiimingin kirkon virsitaulu.
Kuva: Sanna Krook
Kirkon kuvapankki

Lisävihkon tarkoituksena on tuoda uutta nykyisen virsikirjamme rinnalle, täydentää sitä ja avata uusia reittejä virren käytölle. Se tarjoaa uutta niin tekstisisällöllisesti, kielellisesti kuin musiikillisestikin. Siihen on otettu jo aiemmin erilaisissa kokoelmissa sekä Suomessa että ulkomailla julkaistuja virsiä, mutta mukana on myös erityisesti kokonaan

uusia, lisävihkoa varten tuotettuja virsiä.

Jotta virsi voisi olla jokaisen kristityn elävää uskonilmaisua, tulee sen olla monimuotoinen. Tämä näkyy erityisesti lisävihkon monikielisyudessa ja musiikillisessa monikulttuurisuudessa. Yhteiset virret yhdistävät sekä yli sukupolvien että yli maantieteellisten ja kielellisten rajojen.

Lisävihkosta löytyy virsiä suomen lisäksi 15 eri kielellä. Näiden lisäksi muutamiin virsiin löytyy myös tukiviittomat. Musiikillinen monimuotoisuus pitää sisällään niin uusia, taidemusiikin keinoja käyttäviä melodioita kuin vaikkapa kansansävelmiä Virosta, Filippiineiltä ja Karibialta.

Virsi pääse oikeuksiinsa vasta silloin, kun se lauletaan. Erityisesti vieläpä silloin, kun se lauletaan yhdessä.

Musiikin merkitys ja rooli yhteyden luojana on ylivertainen, tämän voimme huomata vaikkapa jalkapallojoukkueiden

Pala Kontista

Meidän tulee katsahtaa, mikä on oikein perustus. Perustus tulee olla Kristus. Ja katso, mitä se perustus meille näyttää. Jos me kerran olemme hänen omansa, niin meidän tulee käydä samaa tietä, kuin hän on käynyt, ristin tietä, itsensä kieltämisen tietä. Sen tähden jos tämä perustuskivi vaan aina näkyisi hengelliseen silmään, että henkielämämme olisi aina Kristukselle perustettu, niin voisimmeko silloin syntiä tehdä? Ei suinkaan! Mutta jos uskoo, että Jeesuksen kautta on armahdettu, eikä ryövärillekään paljon mennyt aikaa katuesssa, ja siten päästään taivaaseen?

K.K. Sarlin: Eräs meidän ajan profeetta, s. 109

kannatuslaulun kaikuessa englantilaisessa jalkapallokatso-mossa.

Yhteinen virsilaulu on yhteistä olemista Jumalan edessä ja samalla vuoropuhelua toinen toistemme kanssa.

Jalkapallojoukkueen kannatuslauluun verrattuna siinä on se suurenmoinen ero, että näillä lauluilla olemme aina Voittajan joukkueessa.

Laulut siirtävät arvoja

Laulut siirtävät arvoja sukupolvelta toisella. Se on ollut kantavana ajatuksena, kun *Itsenäisyyden juhluvuoden lastenrahaston säätiö* (ITLA) tarjoaa maksutta Suomen 100-vuotisjuhlan kunniaksi kaikille Suomen yläkouluille ”100 laulua Suomesta ja suomalaisuudesta” -materiaalipaketin. Materiaalin tuottaa *Edukustannus*.

Materiaali sisältää 100 laulun sanat ja nuotit sekä niihin liittyvää toimintaa ja tekemistä koulujen oppitunneille ja yhteiseen juhlintaan. Mukana on myös muutamia virsiä.

Sähköisen materiaalin lisäksi kaikki Suomen yläkoululaiset saavat oman juhla-kirjan syksyllä 2017. Kirja on kooste materiaalin lauluista, ja sen lisäksi Suomea ja suomalaisuutta valotetaan kaunokirjallisin tekstein ja kuvin.

Teemakokonaisuuksissa on sanoitusta ja sävellystä, elokuvaa ja teatteria, liikuntaa ja tanssia, ilmiöiden tutkimista sekä paljon ajatuksia Suomi 100 -juhlallisuuksien järjestämisestä yli sukupolvirajojen.

Matleena Pinola: Kutsumuspolku avautuu

Historia

Matleena Pinola on kirjoittanut kirjan *Polku on tässä* (Suomen Lähetysseura 2016). Kirjassa kerrotaan kolmen sukupolven elämänvaiheista, joissa ”punaisena lankana” kulkee kutsumus.

50 vuotta sitten löysin kotini kirjajhyllystä kirjan *Eräs meidän ajan profeetta*. Jaakkiman kirkkoherra **K.K. Sarlin** oli seurannut kymmenen vuoden ajan uukuniemeläisen **Helena Konttisen** (1871-1916) hengellistä toimintaa. Hän kirjoitti muistiin ja järjesteli Helenan horrostilassa pitämiä puheita kirjaksi, joka ilmestyi kolmena osana vuosina 1916-18.

Kirja kiinnosti minua, sillä tiesin sen kertovan myös isoisästäni **Väinö Hoikasta** (1886-1938). Löysinkin kirjasta pienen otsikon 'Väinö Hoikan tapaus'. Väinö Hoikka kertoo tapaamisestaan Helena Konttisen kanssa, horrospuheen sisällöstä ja saamistaan hoito-ohjeista vaikeaan sairauteensa. Mullistavinta oli, että vastentahtoisesti matkaan lähtenyt nuori ylioppilas koki hengellisen heräämisen ja löysi elämänsä uuden suunnan.

Isoisäni ”tapaus” ei ollut minulle uutta. Äitini **Aura Honkasalo (Turunen)** oli kertonut vanhempiensa tarinaa, ja olin lukenut **Erkki Lemisen** kirjan *Uskon ja*

rukouksen mies, joka pohjautuu Väinö Hoikan päiväkirjoihin. Olin saanut käsiini myös alkupe räiset päiväkirjat ja ihmeteltyt hänen rikasta elämäntyötään Parikanniemen orpokodissa Uukuniemellä. Tarinat ja valokuvat isovanhempieni ja isoisäni sisaren **Aura Latvuksen (Lång)** vaiheista olivat tuttuja, melkein kuin omaa elämänhistoriaa.

Väinö Hoikan tapaus

Viipurilainen Väinö William Hoikka sairastui 10-vuotiaana tautiin, johon lääkärit eivät löytäneet syytä. Reuman tapainen sairaus runteli nuorta miestä ja vei elämänhalun. **Kaarlo**-isä, joka omisti kultasepäntiikkeen Mustainveljestenkadulla, etsi pojalleen apua Euroopan kuuluisista sanatoriumeista, mutta turhaan. Kylpyläelämä toi ystäviä ja kokemuksia, mutta ei sydämen rauhaa eikä terveyttä. Lopulta Väinön hoitomatkat ulottuivat jopa Afrikkaan. Hän kuvasi sisimpiä tuntojaan: ”Minä

en ole pyytännyt elämältä viime aikoina liikoja, olisin niin vähään tyytynyt... Pää pystyssä kohta-loaan kohti. Hyvä on! Nostetaan! Ja tapetaan se vähä rinnassa, joka siellä uikuttaen vielä vastustaa. Kuollut en ole, mutta en eläväkään.”

Vuosi 1910 alkoi uusin toivein. Väinö rakastui viipurilaiseen Saima Knuutiseen, mutta ei heikon terveytensä takia uskaltanut ajatella avioliittoa. Hän vietti pitkiä aikoja Vilppulassa tohtori Lybeckin luonnonparantolassa, paastosi 28 päivää ja mietti tulevaisuuttaan. Hyvä ystävä **Aini Varski (Häkli)** teki Väinölle ehdotuksen: lähdemme yhdessä Uukuniemelle tapaamaan Helena Konttista, jolta monet ovat saaneet apua elämäänsä.

Väinö ei ollut heti valmis matkaan. ”Mieluummin kuolema kuin elämä jumalisena.” Elokuussa 1910 hän kuitenkin lähti Sikopohjaan Helena ja Matti Konttisen taloon, mieli täynnä odotusta ja pelkoa. Noina elokuisina päivinä Väinö koki ”sisäisen vallankumouksen”. Hän sai Helenan horrospuheissa tarkkoja hoito-ohjeita sairautensa hoitoon, kylpyihin ja ruokavalioon sekä opastusta uskon tielle. Helena rohkaisi häntä ottamaan vaimoksi Saiman, josta tulisi hänelle hyvä apu hoitorutiineissa.

Kutsumuksen suunta

Ennen vuotta 1915, jolloin orpokotiin tulivat ensimmäiset helsinkiläiset lapset, oli ehtinyt tapahtua paljon. Englantilaisen **Yrjö Müllerin** orpokotiaatteen innoittamina Aini ja **Janne Varski** olivat perustaneet Malmille orpokodin. Orpokoti päättyi muuttojen jälkeen Nurmijärven Nukarille **Edvard Lähdeniemen** maatilalle. Väinö Hoikka astui kuvaan mukaan, kun tuli ajankohtaiseksi löytää orpolapsille rauhallinen maaseutupaikka. Hoikat olivat ostaneet Helena Konttisen pienen maatilan Parikanjärven rannalta ja **Aura**-sisar osti vierestä huvilan, "Haukilahden kartanon". Sisarusten oli tarkoitus viettää rauhallista elämää nauttien maaseudun rauhasta. Väinön sydän oli kuitenkin rauhaton. Hän rukoili, että Jumala saattaisi hänet pois "tällaisesta toimeettomasta ja mieltä rauhattomaksi saattavasta elämästä". Jumala kuuli rukouksen. Keskellä rauhallista kylpyhetkeä Väinön mielessä välähti: Orpokoti oli kutsuttava heidän taloonsa Parikanniemeen. Saima oli valmis olemaan miehensä tukena, ja näin heille avautui rikas elämäntehtävä vuosikymmenien ajaksi

Orpokodin alkuvaihe oli raskas. Väinö luotti kuitenkin Jumalan apuun. Tarvittiin uusi rakennus, mutta rakentamiseen ei ollut varoja. Edvard Lähdeniemi tuli käymään orpokodilla, ja katseltuaan lautakasaa ja kivijalkaa hetken hän tokaisi: "Rakenna sinä, Väinö, tämä rakennus valmiiksi orvoille, minä maksan sen." - Aura-sisar oli kunnostanut valmiiksi kauniin

Saima ja Väinö Hoikka 1933.

huvilansa. Sisäisen kamppailun jälkeen hän suostui antamaan kotinsa veljensä pyynnöstä orpolasten käyttöön kunnes uusi rakennus valmistuisi. Nukarilta lasten mukana tullut hoitaja Aune Tuokko oli menossa naimisiin eikä uutta äitiä ollut tiedossa. Mistä löytyy uusi "äidin sydän"? Aura joutui tämän kysymyksen eteen etsiessään elämäänsä Jumalan johdusta. "Tulin sanoneeksi: minä? - Minäkö, tämä tämmöinen minä?" Kutsumuksen suunta oli löytynyt - luopumisen ja suostumisen kautta.

Kutsumus avasi sisaruksille portin rikkaaseen elämäntehtävään. He palvelivat vanhempina orpokodissa, Niemen koulun opettajina, puhujina ja sielunhoitajina juhlilla orpokodilla ja eri puolilla maata. Jotkut innostavat alut eivät lähteneet kasvamaan. Vuonna 1922 avautui orpokodin lähelle kristillinen sairaskoti, jossa hoitoina käytettiin rukousta ja Helena Konttisen hoito-ohjeita. Väinö vetäytyi puolen vuoden jälkeen pois

hankkeesta koettuaan sen liian vaikeaksi. Oli kutsuvalta näytännyt polun pää, joka kuitenkin sulkeutui. Samoin kävi Väinön papiksi opiskelulle. Hän pääsi teologian opiskelun makuun ystävänsä Lennart Pinomaan innostamana, mutta sekään ei lopulta kuulunut hänen kutsumukseensa.

Isoisäni kuoli vuonna 1938. Hän ei joutunut kokemaan orpokodin evakkomatkoja eikä kodin hajoamista sodan aikana. Osa lapsista evakuoitiin Ruotsiin, osa sijoitettiin muihin lastenkoteihin tai perheisiin. Orpokodin tarina ei kuitenkaan loppunut tähän kriisiin. Myöskään uukuniemeläinen elämänliike ei sammunut Karjalan ja orpokodin menettämiseen. Siirtokarjalaiset kulkeutuivat eri puolille Suomea ja veivät menessään hengellisen perintönsä ja siunauksen. Aura Latvus sai jo ennen talvisodan alkua uuden tehtävän Jaakkiman opiston johtajattarena. Ennen kuolemaansa (1946) hän ehti olla mukana suunnittelemassa orpokodin uutta alkua Ristiinassa Saimaan rannalla. Uukuniemeläisyys elää edelleen vuosittaisilla juhlilla, joista suurimmat pidetään Saaren kirkolla elokuussa.

Pekan tie evankelistaksi

- Tämä on minulle luovuttamatonta

Maarasen Pekka on Parikanniemisäätion vapaa evankelista, joka viettää eläkepäiviään perheineen Ruokolahdella. Ennen säätiön tuloa Pekka toimi evankelistana Kansan Raamattuseurassa.

Haastattelu: Petri Tiusanen
Kuva vieressä:
Hanna-Liisa Maaranen

Muistan metsäfirman töissä Ruokolahdella ollessani, että ajelin toisinaan Pekan luo kahville tarkoitukseni saada samalla myös sielunhoitoa, ja sitä myös sain.

Pekka, sinulla on vaiheikas elämänhistoria. Kerro siitä?

- Olen köyhän työläiskodin nuorin lapsi. Lapsuudessa yhteiskunnallinen jakaantuminen oli paljon jyrkempää kuin nyt. Silloin olivat herrojen pennut ja työläisten kakarat, joiden oli syvä juopa. Jos silloin olisi ollut leipäjonoja, olisimme varmasti olleet jonossa. Mökkimme oli hatara ja kylmä. Kovina

pakkasaamuina talousvesi oli usein jääriitteessä ämpärisä. Lämmitykseen käytettävät puut oli pakko kerätä pääosin kaatopaikoilta, koska rahat eivät riittäneet halkojen ostoon. Ajan tavan mukaan saman katon alla asuivat myös äitini vanhemmat. Isäni oli sekatyömiehen ja usein hätäaputöissä, kaivamassa vesi- ja viemäriinjoja jäiseen maahan. Samoja monttuja kaivoin itsekin parina

talvena vanhempieni kuoleman jälkeen. Elimme ainaisesa puutteessa ja velkataakan alla, sillä ostimme tuon isovanhempiemme omistaman talon omaksi mummoni kuoltua.

- Isäni oli poliittisesti äärivasemmistolainen ja ammattiyhdistysmiehen. Olenkin viettänyt paljon aikaani sunnuntaisin, en suinkaan kirkossa, vaan paikallisen rakennusosaston ko-

”Minun Vapahtajani on Jumalan Poika, joka on tullut elämään ja antanut ymmärryksen, jotta tuntisin hänet, joka on Todellinen.”

kouksissa ja tupailloissa. Isäni vasemmistolaisuus ei ollut maailmankatsomuksellista, vaan köyhyydestämme ponnistavaa. Hän kannatti vasemmistoa, koska se ajoi hänen asioitaan. Muu olisikin ollut tyhmää niissä olosuhteissa. Näistä lähtökohdista on selvää, ettei Jumala ollut keskeinen asia perheessämme. Niin paradoksaalista kuin se onkin, niin juuri isäni puhui minulle Jumalasta. Isäni sisaruksissa oli useita uskovia, ja jotenkin sieltä tuo Jumalan läsnäolon todellisuus pursui minullekin. Ensikosketukseni Jumalaan tuli kuitenkin paljokaikemmin. Lapsuudessani ehkäpä yleisin evankelointityön muoto olivat telttakokoukset. Olin niiden vakiovieras. Istuin kokouksissa todella paljon ja aina, kun kysyttiin haluaako joku antaa elämänsä Jeesukselle, nostin käteni. Muisto näistä kokouksista on vieläkin yllättävän kirkas, ottaen huomioon pimeyden, johon elämäni hie-man myöhemmin ajautui.

Olet puhunut paljon vaikeista vaiheistasi?

- Takautuvasti katsoen lapsuuteni ja nuoruutenikin oli puutteesta huolimatta ihan hyvää aikaa, siihen asti, kun vanhem-

pani kuolivat kovin nuorina, 52-vuotiaina. Isä kuoli ensin sydäninfarktiin ja äitivuotta myöhemmin aivoverenvuotoon. Olin 15 vuotias ja elämäni tuntui kadonneen jonnekin ennen kuin se ehti edes alkaa. Hatara käsitykseni rakastavasta Jumalasta hajosi kuin tuhka tuuleen, koska Hän otti pois juuri ne ainoat ihmiset, joita tietoisesti rakastin. Vanhempieni kuolema iski minuun niin syvän hylkäämisen haavan ja pelon, että muutuin nopeasti täydelliseksi hylkääjäksi. Pakenin paniikin omaisesti jokaista, joka tarjosi

minulle rakkautta, koska hylätty pelkää hylkäämistä. Tätä taktiikkaa noudatin noin 20 vuotta. Vesi muuttui viinaksi päivittäin ja viinan avulla ihminen pystyy kääntämään selvätkin tappiot loistaviksi voitoiksi. Mustasta tulee valkeaa itsepetoksen avulla. Se oli pimeyden aikaa kaikille muille paitsi Hänelle, jolle pimeys ei ole pimeyttä.

Mikä muutti pimeyden?

- Elämäni ehdoton tähtihetki tapahtui sairaalan sängyssä. Olin juonut itseni henkihieveriin taas kerran ja makasin letkuissa. Eräs sairaanhoitaja antoi vapiseviin käsiini Raamatun. Kun avasin sen, silmiini osuivat Jeesuksen sanat: Älä pelkää, minä se olen. Tuo kohtaaminen Jeesuksen kanssa muutti kaiken. Koko se kaaos, joka elämässäni vallitsi, muuttui tarkoituksen mukaiseksi. Olin kadotettu ja tuomittu ihminen joka solullani. Olin juuri sellainen ihminen, jonka syntisiä pelastamaan saapunut Jeesus löytää ja olin juuri siinä ainoassa tilassa, jossa Jumala silkasta armosta pelastaa ihmisen. Yhä vieläkin, kymmenien uskonvuosien jälkeen, joudun etsimään, taistelemaan ja kilvoittelemaan päivittäin päästäkseni tälle paikalle yhä uudestaan. Minussa asuu jatkuva kiusaus kerätä meriittejä, ja tulla hieman paremmaksi, että Jumala sitten armahtaisi minutkin. Nuo Jeesuksen sanat, älä pelkää, minä se olen, palauttavat minut aina sen totuuden ääreen, ettei mikään minussa saa Jumalaa armahtamaan minua, vaan Hän tekee sen yksin Jeesuksen Kristuksen tähden. Tämä on minulle luovuttamatonta ja koko uskoni perusta.

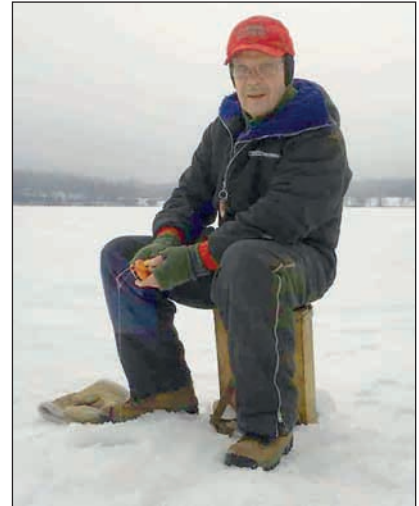
Kuva: Hanna-Liisa Maaranen

Mitä kohtaamisessa tapahtui?

- Tuo kohtaaminen osoitti minulle oikean marssijärjestyksen. Evankeliumi kulkee aina edellä ja hedelmät tulevat perässä. Ajallaan, sillä Jumalan maailmassa oikeastaan mikään ei tapahdu heti, mutta kaikki tapahtuu ajallaan. Jeesuksen kohtaaminen ei kuitenkaan tarkoittanut sitä, että elämäni olisi kerralla muuttunut. En edes raitistunut enkä muuttunut silmänräpäyksessä pahasta hyväksi. Ihmisen pahuus ja Jumalalta tuleva pyhyys eivät ole ihmisessä peräkkäisiä, vaan sisäkkäisiä tapahtumia. Tästä kerrotaan 1. Johanneksen kirjeessä: Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.

Miten koet evankelistan työn?

- Evankelistan työ on kutsumustyö. Ellei ole, sitä ei jaksakaan tehdä sellaisenaan, vaan siitä alkaa muotoilla mukavampaa ja alkaa kerätä itselle opetuslapsia. Haluaa suosituksi ja kuuluisaksi. Jos työ on kutsumus, evankelistan työ on samaa joka paikassa riippumatta siitä kuka palkan maksaa. Ulkoiset toimet työssä vaihtelevat tietenkin työnantajasta riippuen, mutta itse työ on sama: Olla

Jeesuksen todistajana, kun Hän tekee Vapahtajan työtään. Tässä työssä voisi luopua kaikesta hengellisestä rimuramusta, joka julistamiseen yleensä liittyy. En ole koskaan jaksanut ymmärtää niitä jotka kirkkain otsin huutavat miten ihanaa on tehdä Herran työtä. He ovat niitä, jotka eivät koskaan ole suostuneet ihmisen osaan. Minulle Herran työ on mahdotonta. En tekisi tätä, jollei olisi kutsumusta ja varustusta Jumalalta. Pietari kehottaa: Palvelkaa kukin toisianne sillä armolahjalla jonka olette saaneet, Jumalan moninaisen armon hyvinä haltioina.

- Minun Vapahtajani on Jumalan Poika, joka on tullut elämäni ja antanut ymmärryksen, jotta tuntisin hänet, joka on Todellinen. Tässä Todellisessa me elämme, kun olemme hänen Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on tosi Jumala ja iankaikkinen elämä.

TÄHKÄPÄITÄ

Aleppon kellot

Syksyllä lähti Kallion kirkosta liikkeelle, jopa maailmalle levinnyt kirkkokansan liike – Aleppon kellot. Kirkot soittivat saattokelloja Syyrian Aleppon pommitusten uhrien muistoksi. Harvoin kirkossa on yhtä spontaanisti, ilman ylhäältä annettuja ohjeita, syntynyt vastaavaa. Liekö herätysten jälkeen lainkaan.

Mutta mitä viestiä nuo kellot soittivat? Vasken kaiku hauraana rukouksena lasten, äitien ja viattomien puolesta. Kellon rytmissä tunne yhteenkuuluvuudesta, kun he kärsivät kaikki kärsivät. Entä miten kuulivat johtajat nuo kellot? Putin kuuli ne omasta suunnastaan ja ihmetteli, mikseivät ne soi Mosulin tai Afganistanin uhreille – sinänsä hyvä kysymys.

Reformaation merkkivuonna mieleen nousee myös ajatus, jonka Martti Luther nosti esille jo 500 vuotta sitten. Linaan tohtori Marttia: ”Jumala ei anna maailman kuninkaiden ja ruhtinaitten sen herrojen ja viisaitten asettaa Hänelle kelloa, sillä Hän tahtoo tehdä sen heille; eikä heidän tarvitse sanoa Hänelle mitä kello on lyönyt, vaan Hän sanoo sen heille.”

Raamatun mukaan kaikki valta on lainassa Jumalalta ja kerran hän kysyy, kuinka käytin minulle uskottua. Jospa aikamme ruhtinaat muistaisivat Salomon pyynnön, kun Jumala antoi hänen toivoa mitä tahansa – siis luovutti lähes rajattoman vallan. Salomon pyyntö – joka oli myös Jumalalle mieleen – oli: ”olen vain nuori poika, joka ei tiedä minne mennä, mitä tehdä. Palvelijasi on keskellä kansaa, jonka olet valinnut, keskellä ihmispaljoutta, jolla ei ole mittaakaan eikä määrää. Anna siksi minulle ymmärtäväinen sydän, jotta osaisin hallita ja tuomita kansaasi ja erottaisin hyvän pahasta. Muutoin en voi oikeamielisesti hallita tätä suurta kansaa.”

Kun kuulet seuraavan kerran kellojen kumun, voit todet – Jumalalla on asiaa – ja pyytää Salomonin tavoin viisautta erottaa hyvä pahasta ja hallita oikein sitä minkä hallintaasi olet saanut. Perhettä, työtä, elämässään ontuvia ja itseäsi.

Ari Tähkäpää

Lemiset

Jos joku perheenäiti on työssä kodin ulkopuolella, niin hän hoitaa tavallisesti kahta tointa. Harvat tämän vanhemman polven kasvatuksen saaneet miehet näet huomaavat tai viitsivät paljoakaan vaimoaan auttaa. Vai puhunkohan väärin? Olenkohan maata kierrellessäni tehnyt sittenkin väärää huomioita? Kirjoitanko vain itsestäni?

Ja jos seurakuntalaisten silmät avautuisivat näkemään, miten paljon maailmassa on niitä ihmisiä, joita ei juuri kukaan huomaa, joille ei juuri kukaan suo hyväksymistään tai myötätuntoaan, niin johan olisi jokaiselle tehtäviä, johan aukeaisi hedelmällinen työmaa, eikä siinä työssä tarvittaisi edes saarnalahjaa!

Lähellä sinua
Karas-Sana 1975

Raamatussa on kuulemma yli 32 000 Jumalan lupaus. Ne ovat hyviä lupauksia. Niihin sopii syntisen tarttua. Psalmin kirjoittaja sanoo: ”Se on lohdutukseni kurjuudessa, että sinun lupauksesi minua virvoittaa.” (Ps. 119:50)

Väsynyt olemaan vahva
Karas-Sana 1992

Seija järjestää ihmisille fyysistä ja henkistä hoitoa

PARIKANNIEMEN YSTÄVÄT

Kerimäen ystäväpiiriä vetää **Seija Kuutti**. Hän on ollut tässä tehtävässä jo 1990-luvulta lähtien, siitä asti, kun hänen ystävänsä **Irma Loikkanen** pyysi Seijaa kyselemään seurapaikkoja. Parikanniemen ystäväpiiri on kokoontunut myös hänen suussa tuvassaan.

Seija jäi leskeksi pari vuotta sitten ja asuu isossa talossa yksin koiransa kanssa.

Aina ei ole ollut näin.

Kun Seija muutti lapsena perheensä kanssa Rantasalmelta Kerimäen Toroppalan kylään, asettui samaan taloon asumaan seitsemän henkeä; äiti, isä ja viisi lasta. Kaksi lasta oli jo aikuistunut ja muuttanut pois kotoa. Perheen elanto saatiin maanviljelyksestä.

Esimmäinen yhteys seuroissa

Seija jatkoi samalla alalla: hän kävi karjakkokoulun ja pääsi maatalouslomittajaksi Kerimälle.

Perheen perustamisen jälkeen Seija osti miehensä Matin kanssa Seijan kotipaikan, jossa he alkoivat viljellä maata ja hoitaa omaa lypsykarjaa. Perheeseen syntyi myös kolme lasta.

Vuosituhannen vaihteessa karja piti kuitenkin laittaa pois, koska Matti jäi pitkälle sairauslomalle. Tässä vaiheessa Seija

Seija toivoo löytävänsä uusia seurapaikkoja. Tavoitteena on ollut, että jokaisella Kerimäen kylällä pidettäisiin Parikanniemenystävä-seurat kerran vuodessa.

kouluttautui hierojaksi ja alkoi pitää omaa vastaanottoa kotonaan. Nykyisinkin hän välillä tekee entistä tointaan eli hieroo ihmisiä.

- Aloitan aamuni Raamatun tutkimisella. Lapsuuden kodissa ei pidetty hengellisiä asioita paljon esillä. Pyhät pidettiin ja iltarukous opetettiin.

- Olen tuntenut aina kiinnostusta uskon asioita kohtaan. Jossain vaiheessa elämää koin

voimakkaasti, kuinka Jumala auttaa, kun turvautuu Häneen vaikeuksissa.

Ensikontakti Parikanniemeen Seijalle tuli seuroissa 1980-luvulla. Hän kävi Irma Loikkasen pitämässä raamattupiirissä ja muistelee, että joku siellä pyysi myös seuroihin. Muistoissa on myös samalla vuosikymmenellä vietetyt Orpokotijuhlat telttamajoituksessa omien pienten tyttöjen kanssa Saaren kirkon

Outoa Orpokotijuhlilla

Orpokotijuhlat ovat toisenlaiset! Näin minulle vakuutettiin jo viime vuosituhannella.

Mieleen oli jäänyt pyörimään, että jonakin vuonna siellä pitäisi käydä. Viime kesänä tämä toteutui.

Ja olivathan ne erilaiset juhlat. Ei valomerkkejä, ei tehostesavuja tai värivaloja eikä musiikin jumptusta.

Oli vain Sanaa, sen selitystä - ja paljon jykevää virrenveisuuta.

Ohjelman sai noutaa koulun pulpetista pihalta.

Kirkonmäellä kuulin keskusteluja. Jollakin oli talo myynnissä, joku kertoi perhetilanteesta, muuan ryhmä ihmetteli rajantakaisen kirkon säilymistä sodan melskeissä.

Aiheet olivat kovin kaukana suuren maailman pika-utisista.

Aika oli jotenkin pysähtynyt - hienolla ja koskettavalla tavalla.

Viimeisen tilaisuuden jälkeen seisoin vielä kirkonmäellä ja mietin: tässä on vielä jotakin, jota en ole huomannut. Jotakin erilaista.

Äkkiä tajusin: yksikään mäellä seisova ei räplännyt kännykkää. Ei näkynyt yhtään ainoaa kännykkää, ei niin yhden yhtäkään. Oli vain hiljaista keskustelua ja yhteyttä vieressä seisoviin. Ei maailman suuriin verkoihin tai Facebookin kavereihin tai YouTuben tubettajiin.

Olipahan mielenkiintoinen havainto. Ehkä joskus onkin hyvä pysähtyä huomaamaan ne ystävät aivan vieressä – vaikka Orpokotijuhlien kirkonmäellä.

Thorleif Johansson

viereisellä pellolla. Siitä lähtien Seija on ollut vain yhden kerran pois Saaren juhlilta. Juhlat ovatkin hänelle tärkeä rauhoittumispaikka.

Kysyntää seuroille on

Kerimäen ystäväpiiri kokoontuu kerran kuukaudessa, paitsi kesäkuukausina. Seija toivoo löytävänsä uusia seurapaikkoja. Nykyisin niitä on yhä vaikeam-

pi löytää. Tavoitteena on ollut, että jokaisella Kerimäen kylällä pidettäisiin *Parikanniemenystävä-seurat* kerran vuodessa.

Tavoite ei ole kuitenkaan vielä täyttynyt. Kysyntää seuroille on, esimerkiksi tammikuussa Rautiaiselle kokoontui 22 henkeä.

Miksi sitten Seija on niin uskollisesti hoitanut virkaansa? Hän kokee seurojen järjestämisen palvelutehtäväkseen.

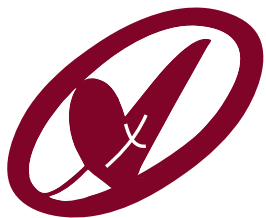
- Motivaationa on se, että ihmiset löytäisivät oikean tien, että he löytäisivät Jeesuksen elämänsä.

Seijasta evankeliumin sanoma on niin ihmeellinen:

- Ei tarvitse tehdä pelastukseen mitään, usko Jeesukseen riittää.

**Haastattelu:
Petri Tiusanen**

Parikanniemisäätiö

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
toimisto@parikanniemi.fi

**Toimisto -ja taloussihteeri
Risto Teittinen**

Puhelin 0400 744 061
Ark. klo 9-15

**Säätiön hallituksen puheenjohtaja
rovasti Erkki Lemetyinen**

Puhelin 040 764 1050
erkki.lemetyinen@pp.inet.fi

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen

Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Pastori Petri Tiusanen

Puhelin 040 753 5553
petri.tiusanen@parikanniemi.fi

Lastenkodin johtaja Sami Siponen

Puhelin 040 847 3657
sami.siponen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo

Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätiön tilit

Sampo FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48
Tapiola FI92 3636 3002 2297 63

Parikanniemen Ystävät ry

- jäsenyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, **20€**/vuosi
- kustannustuotteet
S-SOP FI95 5271 0420 0445 14
DB FI69 8000 1900 7130 67

Parikanniemisäätiö voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia ja testamentteja työn hyväksi.

Poliisihallituksen keräyslupa:
nro POL-2015-6305. Keräystili.

S-SOP FI63 5271 0420 1411 20

www.parikanniemi.fi

Perinteinen Kairosmajan matka 23-30.9.2017 Lappiin

Lisätietoja Pekka Maaranen ja Petri Tiusanen.
www.parikanniemi.fi

Ystävyysseurakuntamatka Kontupohjaan 15.-17.9.2017

Lisätiedot Erkki Lemetyinen 040-7641050, Petri Tiusanen 040-7535553 tai Xenia Tours 040-5801726.

Perinteinen matka Patmokselle Ilmestyskirjan syntysijoille 5-12.9.2017!

Matkanjohtajana
Teuvo V. Riikonen.

Matkanjärjestäjänä
Parikanniemisäätiö.
Vastuullinen matkatoimisto
Elve Tours.

Radio Dei: Maanantaisin klo 15.45. Pala Konttista. Maaliskuun: Markku Liukkonen. Huhtikuu: Petri Tiusanen. Toukokuu: Teuvo V. Riikonen. Ohjelman tuottaa Parikanniemisäätiö.
Maanantaisin klo 18.02-18.35 Radio Dein lähes kaikilla taa-juuksilla Savonlinnan seurakunnan tuottama Alusta alkaen Raamatun selitysohjelma, jossa maaliskuun alusta 2017 Sammeli Juntunen ja Teuvo V. Riikonen selittävät Heparaliskirjettä.

Lisätietoja: www.radiodei.fi

Parikanniemisäätiö

TERVETULOA TILAISUUKSIIN JA KUUNTELEMAAN RADIO-OHJELMIAMME!

Parikanniemisäätiön työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät vierailevat seuraavissa tilaisuuksissa!

Katso tarkemmat tiedot seurakunnan ilmoituksista, säätiön kotisivuilta www.parikanniemi.fi ja radio-ohjelmat www.radiodei.fi

Helmikuu

25.-26.2. Lohja, Vivamo, Raamatun alkulähteiltä Ilmestyskirjaan -raamattuviikonloppu, Riikonen.

www.vivamo.fi

26.2. Kangasniemi, klo 10.00 kirkkopyhä ja seurat, Maaranen

26.2. Miehikkälä, klo 10.00 kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

28.2. Kerimäki, klo 13.00 ystäväseurat Eija Luukkaisella Koivurannantie 50, Kostamo

Maaliskuu

3.3 Parikkala, klo 18.00, perjantaiseurat Arja ja Pentti Paakkisella, Pihlajakalliontie 44, Kostamo, Tiusanen

5.3. Polvijärvi, klo 10.00, kirkkopyhä ja seurat, Maunula, Konttinen, Tiusanen

9.3. Kitee, klo 13.00, ystäväseurat, Isopappila, Kostamo, Tiusanen

9.3. Pyhäselkä, klo 16.30, ystäväseurat Reijolan seurakuntatalolla, Tiusanen

10.3. Joensuu, klo 13.00, ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Tiusanen

10.3. Liperi, klo 15.30, ystäväseurat Herrankukkarossa, Tiusanen

12.3. Leppävirta, klo 10.00, kirkkopyhä ja seurat, Kostamo, Tiusanen

13.3. Lappeenranta, klo 17.00, ystäväseurat Emmauksessa, Kostamo

19.3. Turku, klo 18.00 Mikaelin kirkko, Tuomasmessu, saarna Teuvo V. Riikonen

20.3. Hamina, klo 13.00, ystäväseurat Kulmakivessä, Tiusanen

20.3. Lappeenranta, klo 17.00, ystäväseurat Emmauksessa, Tiusanen

26.3. Punkaharju, klo 10.00, Marianpäiväjuhla, messu ja seurat, Tolvanen, Tiusanen

26.3. Ruokolahti, klo 13.00 Jaakkiman kampus, Toveripäivät, Riikonen

28.3. Kerimäki, klo 13.00, ystäväseurat Eeva Kirmasella Taimitarhantie 425, Maaranen

Huhtikuu

2.4. Outokumpu, klo 13.00 seurat Estella ja Matti Suomalaisella, Viuruniementie 16, Kostamo

2.4. Suomussalmi, klo 10.00 messu Suomussalmen kirkossa ja klo 14.00 messu Vuokin kirkossa.

Parikanniemiseurat klo 18.00 Ämmänsaaren seurakuntatalossa, Kovalainen, Riikonen, Tiusanen

3.4. Suomussalmi, klo 12.00, seurat Maire ja Paavo Kovalaisella, Riikonen, Tiusanen

3.4. Hyrynsalmi, klo 16.00, seurat seurakuntakeskuksessa, Kinnunen, Riikonen, Tiusanen

6.4. Pyhäselkä, klo 16.30 ystäväseurat Reijolan seurakuntatalossa, Tiusanen

7.4. Joensuu, klo 13.00 ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Tiusanen

9.4. Parikkala, klo 17.00, seurakuntatalo Raamattuluento Kristus Danielin kirjassa, Tiusanen

13.4. Kitee, klo 13.00 ystäväseurat Isopappila, Kostamo

23.4. Sulkava, klo 10.00 kirkkopyhä ja seurat, Maaranen, Tiusanen

23.4. Parikkala, klo 17.00, Saaren srk-keskus, Raamattuluento Kristus VT:n pienissä profeetoissa, Riikonen

24.4. Hamina, klo 13.00 ystäväseurat Kulmakivessä, Makkonen

24.4. Lappeenranta, klo 17.00 ystäväseurat, Makkonen

25.4. Kerimäki, klo 13.00 ystäväseurat Tapani Hannosella, Viitamäentie 38, Riikonen

Toukokuu

7.5. Rautjärvi, klo 10.00 messu Simpeleen kirkossa ja klo 13.00 messu Rautjärven kirkossa, jonka jälkeen seurat Pitäjätuvalla, Luumi, Lemetyinen, Tiusanen

11.5. Kitee, klo 13.00 ystäväseurat Isopappila, Lemetyinen, Kostamo

11.5. Pyhäselkä, klo 16.30, ystäväseurat Reijolan seurakuntatalossa, Lemetyinen, Kostamo

12.5. Joensuu, klo 13.00, ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Kostamo

12.5. Liperi, klo 15.30, ystäväseurat Viinijärven kirkolla, Kostamo

19.-20.5. Turku, Kirkkopäivät, Tiusanen

22.5. Hamina, klo 13.00, ystäväseurat Kulmakivessä, Tiusanen

22.5. Lappeenranta, klo 17.00, ystäväseurat Emmauksessa, Tiusanen

27.5. Parikkala, Oronmylly, Raamattuopetus, Teuvo V. Riikonen

30.5. Kerimäki, klo 13.00, ystäväseurat Matti ja Tuula Siimekselällä, Mäkituvantie 38, Tiusanen

Kontista kaivettua

”SINUN ARMOSI ON AVARA”

73. Saaren kirkon Orpokotijuhlat

11.-13.8.2017 Parikkalan Saaren kirkolla

Osoite: Kirkontie 599, Saari

Ohjelmassa: mm. seuroja, raamattuopetusta, lähetystilaisuus, ehtoollinen joka päivä, lapsille ja nuorille omaa ohjelmaa.

Tervetuloa erilaiseen hengelliseen kesäjuhlaan, joka ammentaa voimansa uukuniemeläisestä herätyksestä, karjalaisesta luonteenpiirteestä, pelkistetystä ohjelmasta, vaatimattomista puitteista ja voimakkaasta virren veisuusta! Järjestää: Parikanniemen Ystävät ry., Parikanniemisäätiö ja Parikkalan seurakunta.

Lisätietoja: www.parikanniemi.fi

Matka Betlehemiin ja jouluhartaus saivat väen liikkeelle

20. kerran järjestetty *Matka Betlehemiin* onnistui erinomaisesti. Yli 90 ryhmää kiersi rastilta toiselle ja kokonaismäärä oli noin 1300 osallistujaa. Vaelluksen aluksi Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** piti jouluhartauden ja siunasi vaeltajat matkaan. Piispa seurueineen kiersi ensimmäisen vaellusryhmän mukana. Jouluvaelluksen järjestivät Parikanniemen lapset, työntekijät ja kymmenet eri vapaaehtoiset. Seuraava Matka Betlehemiin vaellus on **8.-9.12.2017**, jolloin myös juhlustetaan 100-vuotiaista Suomea.

Moottori- pyöräkerho vieraili Parikan- niemessä

St Michel Motorcycles Ry Mikkelistä vieraili tutustumassa Parikanniemeen viime vuoden lopulla. He luovuttivat Parikanniemisäätiölle 500 euron lahjoituksen sekä tutustuivat kahvihetken jälkeen säätiön ja lastenkodin toimintaan. Vierailu päätettiin Riihikirkossa pieneen kirkkohetkeen. Kiitämme lämpimästi lahjasta ja vierailusta sekä toivotamme St Michel Motorcycles ry:lle turvallisia ajokilometrejä.

Maija ja äiti eivät unohtaneet lapsia

Tämä tarina on tosi.

Maija asui ensin äitinsä kanssa noin 30 neliön yksiössä pääkaupunkiseudulla. Isä oli kadonnut heidän elämästä kauan sitten. Sitten äidin kuoleman jälkeen Maija asui yksin.

Jossakin vaiheessa hän erakoitui. Ainoat joihin hän luotti, olivat hautaustoimiston edustajat. Aviopari, jotka hoitivat hänen asiansa.

Nämä kertoivat, että hän oli jotenkin kuin arka lintu. Siiville lyöty.

Loppuvuodet yksiössään hän kuunteli Radio Dein ohjelmia.

Yhteydet muutamiin sukulaisiin olivat vähäiset tai poikki.

Mutta erityisesti yksi asia oli hänen sydämelään. Maailman lapset. Kaukana ja lähellä. Niistä hän puhui. Kerta toisensa jälkeen jaksoi muistuttaa.

Sitten vuodet kuluivat ja hän ennakoi oman aikansa. Ilmoitti, että hautajaisissa saa olla vain uskottu aviopari ja pappi. Kolme ihmistä, jotka saattoivat hänet hautaan.

Sitten löytyi testamentti. Siinä oli muuttumattomana Maijan ja äidin viimeinen toive.

Minulle soitettiin, että he ovat yli 30 vuotta sitten testamentanneet kaiken omaisuutensa Ristiinassa sijaitsevalle Parikanniemen lastenkodille.

Tästä testamentista emme tienneet mitään. Perunkirjoituksissa sanoin, että tämä raha menee pesämunaksi uudelle lastentalolle, joka on ollut unelmana monta vuotta.

Vanhassa lastentalossa asuu hylättyjä sijoituslapsia samasta kunnasta, jossa Maija ja äiti asuivat.

Vähän myöhemmin etsin haudan. Pureva tuuli vihmoi vasten minua. Sytytin kohmeisilla käsilläni kynttilän, ajattelin ja siunasin heidän muistoaan. Vaikka ulkona oli kylmä ja tunsin sen ihollani, sydämessäni oli lämmintä.

Hautakivessä enkeli katsoi taivaaseen. Sinne missä Maija ja äiti nyt ovat. Sinne, missä lapsilla ja aikuisilla ei ole enää kipua ja itkua.

Minulla tulivat kyyneleet silmiin.

Teuvo V. Riikonen

Palkittu Helka Fabritius tuntee diakonian

Tasavallan presidentti palkitsi diakoni Helka Fabritiuksen.

Helka Fabritius jäi eläkkeelle palkittuna diakonina 40 vuoden jälkeen. Vuoden Myrskyläinen ja Presidentin ansiomitalla palkitusta kenelläkään ei ole pahaa sanottavana. Millainen on hänen taustansa?

- Synnyin Pohjois-Karjalassa Pielisjärvellä karkauspäivänä 29.2.1952 esikoisena Hiltusen maalaiskotiin. Koin olevani rakastettu, jonka perusturvallisuudesta huolehdittiin. Hanna mummon kautta sain vankkaa kristillistä opetusta. Lapsena kävin paljon sukulaisissa ja lähdin yösiikin. Sain arvonimen "kyläluuta."

Milloin diakonin kutsumus tuli?

-Uravalintani tuli jo varhain. Nuorena sairastuin vakavasti munuaismyrkytykseen. Toipumi-

nen antoi elämään toivoa ja intoa työhön. Opiskelin kansanopistossa, kansankorkeakoulussa ja Diakoniaopistossa, josta valmistuin 1975. Aloitin Myrskylässä 1.7.1975. Pienessä seurakunnassa sain kokonaisvaltaisesti työskennellä eri-ikäisten kanssa niin yksilö-kuin ryhmätilanteissa perhekerhoikäisistä vanhuksiin. Aviopuoliso **Arvi** löytyi Myrskylästä ja 1979 meidät vihittiin. Puoliso on ollut suuri tuki työssäni, häntä on sanottu diakonin viralliseksi avustajaksi.

- Diakoniatyöntekijä otettiin avoimin mielin vastaan. Luottamuksen syntyminen on suuri ilonaihe. Viisi esimiestä, työkaaverit ja vapaaehtoiset olivat hyviä opastajia. Olen saanut persoonallani vapaasti työs-

kennellä, vierailta eri laitoksissa ja kodeissa, järjestää retki- ja leiritöimintää. Viime aikoina myös EU-ruoka-avustusasiat tuli ajankohtaiseksi. Monenlaiset yhteistyökuviot toivat rikkautta. Surua toi monien työpaikkojen loppuminen, kertoo Helka josta huokuu kiitollisuus. Siihen liittyy myös yhteys Parikanniemeen.

- Myrskylässä vierailuilla tutustuin toimintaan, samoin mieheni suvun kautta. Olen kiitollinen tilanteista, joihin olen päässyt mukaan. Saaren juhlat kuuluvat ohjelmaan, kun se on mahdollista. Totuus ja rakkaus, Kristus-keskeisyys ilahduttavat minua uukuniemeläisyydessä, kertoo Helka, joka palkittiin monella tavalla.

- Se tuntui yllättävältä ja ihmeelliseltä. En voi kuin kiittää kaikkia niitä henkilöitä, jotka ovat tämän huomionosoituksen järjestäneet. Niin Myrskylän seurakunnassa, kunnassa ja Helsingin hiippakunnan tuomiokapitulissa tuntui, että pikku Helka on ihmemaassa. Elämäntyöni on ollut suurta lahjaa. Nyt mummon elämään kuuluu nauttiminen jokaisesta päivästä levosta käsin, kaksi lasta, neljä lastenlasta, vesijuoksu, matkustelu, avioliitto- ja vapaaehtois-työ. Päivät ovat täynnä iloa.

Haastattelu: **Teuvo V. Riikonen**

Kuva: **Kaisa Kariranta**

